

IRGUR

TAJOMSTVO VEŽE

K. PLOIG

IRGUR

TAJOMSTVO VEŽE

K. PLOIG

Irgur: Tajomstvo veže
K. Ploig

© Katarína Gocmanová, 2023
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková úprava: Peter Gažo
Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

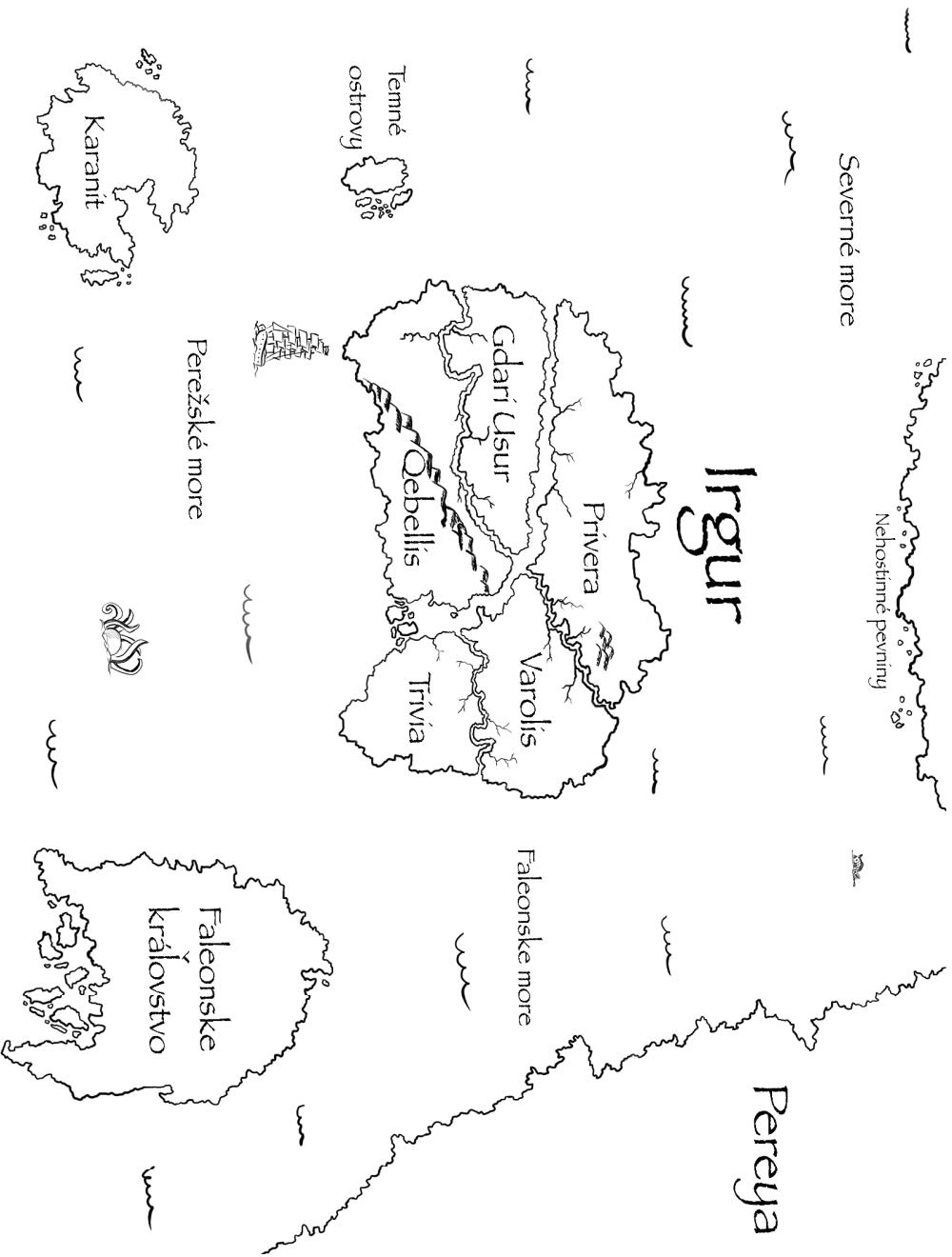
ISBN 978-80-570-5017-9
ISBN (EPUB) 978-80-570-5019-3
ISBN (MOBI) 978-80-570-5020-9
ISBN (PDF) 978-80-570-5018-6

Venujem Martinke

Obsah

Úsvit vekov.....	11
Prológ	12
Kapitola prvá: Chyťte zlodēja	13
Kapitola druhá: Niet nad priateľov	22
Kapitola tretia: Modrý hrniec	28
Kapitola štvrtá: Keď ťa zradí vlastná túžba	35
Kapitola piata: Všetko alebo nič	41
Kapitola šiesta: Začiatok cesty	50
Kapitola siedma: Niečo sa črtá.....	56
Kapitola ôsma: Vo víne je pravda.....	61
Kapitola deviata: Hlboko pochované tajomstvá	69
Kapitola desiatá: Kto je ten rytier?	82
Kapitola jedenásta: Keď začínaš veriť	92
Kapitola dvanásť: Na svete žijú príšery	106
Kapitola trinásť: Každý niečo skrýva	112
Kapitola štrnásť: Keď ti všetci klamú	118
Kapitola pätnásť: Tam, kde nik nie je vítaný.....	132
Kapitola šesťnásť: Miesto plné tajomstiev	143
Kapitola sedemnásť: Neočakávaná pomoc.....	150
Kapitola osemnásť: Čierna Sila.....	168
Kapitola deväťnásť: Prebudené svetlo	186
Kapitola dvadsať: Znásobená Sila.....	190
Kapitola dvadsať prvá: Prichádzajú.....	196
Kapitola dvadsať druhá: Všadeprítomné oči.....	202
Kapitola dvadsať tretia: Keď nadíde čas	210
Kapitola dvadsať štvrtá: Strážca	220

Kapitola dvadsiata piata: Všetko je stratené.....	225
Kapitola dvadsiata šiesta: Hľadajte a nájdete	235
Kapitola dvadsiata siedma: Veža.....	241
Kapitola dvadsiata ôsma: Vôňa kvetov	245
Kapitola dvadsiata deviata: Naplň svoj osud	252
Kapitola tridsiata: Všetkému je koniec.....	260
Kapitola tridsiata prvá: Nie je všetkému koniec	270
Epilóg	272
Poznámky.....	275

Irgur

Gdari Usur čarodejnica oblasť

Privera poľnohospodárska oblasť

Qebellis súdna oblasť

Trivia hlavné mesto a kráľovská oblasť

Varolis šľachtická oblasť

Temné ostrovy skalnaté ostrovy plné vzácnych kovov, s táborom nútených prác

Tabos najväčšie mesto Qebellisu, sídlo súdov a prepravný uzol na Temné ostrovy

Namai najväčšia rieka Irguru a hlavná splavná rieka

Sila a mágia

Sila všadeprítomná energia pochádzajúca od bohov

Achat magický jazyk zoslaný bohyňou Raenach

Mágia Sila znásobená jazykom Achat

Čierna mágia znetvorená mágia

Postavy

Inuq mladá zlodejka priťahujúca problémy

Lia najlepšia priateľka Inuq a spoluvinníčka v problémoch

Alaric namyslený a večne namosúrený rytier

Janis rytier pod velením Alarica a jeho presný opak

Čarodejník mocný čarodejník z Gdari Usur slúžiaci Korvusovi

Kallis priekupník a obchodník s kradnutým tovarom

Korvus vysokopostavený a (neskôr) dôležitý muž

Dannar mohutný dedičan so srdcom na správnom mieste

Raffael usmievavý a odvážny rytier

Raffaelova družina

Denester rytier a najšikovnejší kuchár široko-ďaleko

Ludowik milý rytier ovládajúci meč ako nik iný

Priav rytier a jediný skutočný spevák
Qveris rytier z Karanitu (je preto niečo menej?)
Taropotiev rytier pripomínajúci trpaslíka viac než len výškou
Vallar tichý a ozrutný rytier

Bohovia

An boh noci a zla
Raenach bohyňa mágie a mesačného svitu
Calla bohyňa života, bohatstva a lásky
Frere bohyňa úrody, osudu a liečiteľstva
Chton bohyňa Elduru
Ishir boh Eljoru a dobytky
Mor boh mora
Ninil bohyňa hôr, pasienkov a lesov; vládne duchom a démonom
Praotec najvyšší boh, otec všetkých ostatných bohov
Sudičky bohyne, ktoré tvoria osud ľudí
Utur boh slnka
Xal boh smrti

Božské ríše

Eldur ríša zosnulých, dnešné peklo
Eljor ríša zosnulých, dnešný raj
Iria ríša, kde prebývajú bohovia

Démoni

Bludičky duše, ktoré nevstúpili do ríše mŕtvych; lákajú pocestných do záhuby
Boruty jaskynné víly
Divožienky vraždia pocestných v lese, trhajú ich na kusy a kosťami si zdobia svoje brlohy
Lesné víly víly lesa; tancujú so smrteľníkmi a dokážu ich utancovať na smrť

Lesovík strážca lesa; pozná tajomstvá lesa a tvorov v ňom žijúcich

Polevik poľný démon; unáša ľudí z polí a zabíja ich

Poludnica démon času; vyháňa ľudí z polí a trestá ich smrťou; zjavuje sa ako starena

Poludníček démon času; pomocník Poludnice; zjavuje sa ako chlapec

Rusalky mŕtve duše utopených dievčat

Striga démon ovládajúci mágiu

Troll démon zdržiavajúci sa v ďalekých oblastiach; neznáša ľudí

Trpaslík démon podzemia opatrujúci a strážiaci ložiská drahých kovov

Upír démon živiaci sa krvou ľudí

Vlkolak démon – spolovice človek, spolovice vlk

Vodné víly dobré víly žijúce v jazerách a riekach

Vodník stráži vodné toky a studne

Kliatba

Volám vás, bohyně!
Calla, Raenach, Frere!
Prikazujem vám, vojdite!
Posadnite tých, čo sú proti mne!
Zahubte tých, čo mi zlorečia!
Dajte mi svoju silu.

Úsvit vekov

Na počiatku bola Sila. V nej bolo všetko a všetko pochádzalo z nej. V jej hĺbkach existoval Praotec, otec všetkých bohov. On bol Pravda. On bol Svetlo. On bol Sila.

Svet ešte neexistoval. Bola len temnota a nekončiaca prázdnota. Praotec rozjímal o svete a z jeho myšlienky vznikli prvé bohyne – Calla, bohyňa života, Frere, bohyňa osudu, a Raenach, bohyňa mágie. Ony boli zdrojom a mocou, z ich lona stvoril svet, hviezdy a mesiac.

Ale svet bol pustý. Chýbala mu rovnováha. Preto Praotec zdvihol ruky a z jeho dlane vzišli prví bohovia – Utur, boh slnka, Mor, boh mora, a Ishir, boh podsvetia. Boli to božskí manželia prvých bohýň a spoločne vládli nad svetom. Z ich spojení vznikli ďalší bohovia a démoni. Svet zaplavili moria, zem pokryli lesy a lúky a po pláňach sa preháňali zvery. Bohovia hľadeli na dielo, ktoré stvorili a boli spokojní. Ich Sila rástla a svet sa zveľadoval.

Praotec však hľadel na svet a videl, že v ňom chýba človek, tvor, ktorý by vzýval bohov a oslavoval ich dielo. Zišiel preto na zem, vzal do hrste prach, zmiešal ho s vodou a vdýchol doň Silu. Calla mu darovala život, Frere namaľovala jeho osud a Raenach mu pošepla prvé slová, ktorými ovládol svet. Človek otvoril oči a videl svet, ktorý mohol prebudovať. Vzýval bohov, pracoval a zveľadoval dary, ktoré dostal. Keď nastal jeho čas, Sila z neho odišla a prinavrátila sa k Praotcovi.

A tak sa uzavrel kruh, večný kolobeh života a smrti, Sily a temnoty, bohov a človeka.

Prológ

Ticho preťal výkrik. Ozvena sa niesla chodbami pevnosti a rezonovala medzi múrmi. Vychádzala z tvora priviazaného na oltári a mrzla z nej krv v žilách.

Skláňal sa nad ním Muž. Pozoroval ho. Skúmal. V rukách držal kalich a keď sa z neho napil, telom mu prešla ukrutná bolesť. Stiahli sa mu svaly, zmeravel jazyk a zachveli sa údy. Padol na kolená a v ústach ucítil pachuť krvi.

Tvor sa zvíjal v bolestiach. Putá, ktoré ho zväzovali, rinčali a celý oltár sa triasol pod náporom moci. Ovíjala ho silná mágia a menila ho na netvora, hladného, nahnevaného a túžiaceho po ďalšej Sile.

Muž sledoval tú dokonalú zmes človeka a mágie a telo mu zaplavil pocit triumfu a nekonečnej moci. Podišiel bližšie a hľadel na vlastný výtvor.

Tvor akoby vycítil jeho pohľad, otvoril oči a uprel ich na svojho tvorca. Kdesi hlboko vo vnútri bol ukrytý človek, ktorým býval. Ale Sila ho zmenila. Dala mu súčasnú podobu a hlad, ktorý ho bude nútiť zabíjať a plniť pánove rozkazy.

Tvor zaklonil hlavu a vydal zo seba zvuk podobný detskému kvíleniu. Telo sa mu opäť začalo triasť, akoby sa snažilo dostať sa z okov, ktoré ho púťali k oltáru a k Mužovi. Sila z neho prúdila do všetkých strán a pretekala miestnosťou.

Muž sa nad tým výjavom pousmial. Otočil sa do rohu miestnosti, kde čupelo chlapča, tvár mokrá od preliatych slz.

Privolať Silu a uvoľniť tvorovi okovy.

„Zabi,“ zašepkal a prizeral sa skaze, ktorú stvoril.

Kapitola prvá:

Chyťte zlodēja

Všade vládlo ticho. Inuq stála na streche domu a pozorovala ulicu pod sebou. Nikde žiadna stráž, ani náhodní okoloidúci. Jediný zvuk prichádzal od prístavu a prinášal so sebou občasné výkriky rybárov.

Z dialky by sa mohlo zdať, že ide o sochu, čiernu a nehybnú súčasť priečelia. No prezradili by ju oči. Tmavohnedé, svietiace v rannom šere pozorovali okolité okná a striehli na každý pohyb. Sledovali okolie a pomaly prechádzali na vzdialený koniec ulice. Blednúci mesiac svietil vysoko na oblohe a ranné šero osvetľovalo okolité priečelia. *Najvyšší čas.*

Poslednýkrát si skontrolovala obvazy na rukách, kým prebehla k okraju strechy a spustila sa po odkvapovej rímse. Prstami sa pridržovala zdobeného okraja a nohami zapierala o drsný povrch omietky. Prešmykla sa okolo najvyššieho okna, za ktorým spala mladá slúžka, takmer ešte dieťa. Ústa mala rozďavené dokorán a zvuk, ktorý z nej vychádzal, mohla Inuq počuť aj cez zavreté okno. Druhá posteľ už bola prázdna. Znak, že služobníctvo sa prebúdzá do nového dňa.

Skĺzla o poschodie nižšie a nakukla ponad okenný rám. Hlavná spáľňa zívava prázdnotou. Kupec, ktorému dom patrila, rozvaloval svoje tučné telo u najnovšej milienky. Odkedy ho Inuq sledovala, chodieval k nej každú noc a vracal sa až napoludnie. V skutočnosti poznala jeho zvyky ako vlastnú dľaň. Vedela, s kým sa stretáva, koho pozná, komu čo predal, aj to, že svoje najväčšie poklady skrýva v pracovni.

Priamo pod spálňou.

Opatrne zišla po rímse nižšie a zastala vedľa prezdobeného balkónika, ktorý viedol priamo do pracovne. Výtlk v stene jej poskytol správny odraz a o chvíľu nato už stála na mramorovej dlážke a víťazoslávne sa usmievala. Prikrčená sa načiahla k dverám, keď ulicou zaznelo ostré zakrákanie.

Inuq stuhla a zrakom prebehla po ulici pod sebou. Lia, jej najlepšia a zároveň jediná priateľka, stála ukrytá na opačnom konci. Na okamih uvidela hrivu jej zlatých vlasov, keď sa varovanie ozvalo znova. Rýchlo sa prikrčila a v duchu zakliala. Lia jej pomáhala pri všetkých lúpežiach. Zakaždým našla vhodné miesto, schovala sa a sledovala strážcov. Akurát v tú noc sa to nimi v okolí len tak hemžilo. Miestni obyvatelia platili nemalé peniaze, aby im chránili zlato a drahokamy. Čierny trh v Tabose prosperoval a prístav im dával možnosť obchodovať po celom známom svete. Ich pokladnice boli plné a poklady nesmierne.

Inuq kútikom oka zbadala pohyb a dala sa do práce. Vedela, že sa musí dostať do domu skôr, ako by ju niektorý zo strážcov mohol zbadáť. Z vrecka vytiahla kľúč a pustila sa do práce. Zámka však nie a nie povoliť. Nech menila uhol, ako chcela, nech na ňu tlačila akokoľvek silno, neotvorila sa.

Už-už si začínala zúfať, ale prinútila sa upokojiť sa a sústrediť na Silu, blahodarnú energiu zoslanú bohmi. Neovládala jej veľa. Dokázala ňou pootvoriť dvere, pohnúť pohárom a sem-tam otvoriť zámku. Dúfala, že bohovia sú dnes na jej strane.

Vtom začula cvaknutie. Zámka sa otvorila. *Vďaka bohom.*

Prešmykla sa do pracovne a opatrne za sebou zavrela dvere. Skrytá v tieni a pred zrakmi strážcov prechádzala očami po neko-nečných policiach a prezdobenom stole uprostred. Trezor nevidela, zato každá jedna z kníh v knižnici mohla slúžiť ako šikovný kľúč k nemu. Jediný problém bol v tom, že tých kníh bolo dosť na to, aby z nich dokázala postaviť most z Tabosu do Trivie. Pre-

šla k najbližšej, vytiahla ju, potom druhú, no nič sa nestalo. Práve sa načahovala k druhej polici, keď kútikom oka zachytila na zemi zvláštnu hru svetla. Jedna z dlaždíc sa leskla viac ako ostatné, jej povrch bol hladký a vyšúchanejší. Podišla bližšie a obzrela si ju zblízka. Na prvý pohľad vyzerala obyčajne, ale Inuq tušila, na čo sa v skutočnosti pozerá. Položila na ňu dlaň a zatlačila. Začula cvaknutie a za chrbtom sa s vrzgotom otvorili tajné dvere. Po tvári sa jej rozlial široký úsmev. *Mám tá.*

Ryha, ktorá vznikla, nemohla byť väčšia ako pol palca a z diaľky sa zdala byť neškodná. Inuq však vedela, ako si kupci chránia svoje poklady. Mágia mala v ich svete vysokú účinnosť. A vysokú cenu. Kupec bol boháč. Určite zaplatil čarodejníkom, aby preplávali rieku Namai a ochránili jeho poklady nebezpečnými kúzлами.

Očami prechádzala po ryhe a zaplavila ju neistota. Vedela, že jej Sila nie je dostatočná na to, aby zistila, či na ňu čakajú nejaké nástrahy, no hlúpa tiež nebola. Z vrecka vytiahla paklúč a prestrčila ho dovnútra. So zatajeným dychom čakala na výbuch Sily. Nič sa však nestalo. Zvraštila čelo a ešte raz si obzrela ryhu, ale žiadnu prítomnosť Sily nenašla. Odvážila sa teda otvoriť dvere dokorán a prešla do úzkej miestnosti. Žiadna mágia. Žiadna Sila. *No prosím.* Obzerala sa dookola a hľadala skrinku ukrývajúcu vzácne predmety. Na stenách viseli police plné harabúrd a plachiet, no nech namáhala oči, ako chcela, trezor nikde.

„Musí tu niekde byť,“ mrmlala si popod nos. Rukami šmátrala po policiach, odsúvala taľafatky, ktoré tam boli, no trezor nikde. Už-už sa chcela vzdať, keď jej zrak padol na malý predmet ukrytý vzadu v kúte. Srdce sa jej splašene rozbúchalo. *To je ono!* Zlatá nádoba. Kallis, najväčší podvodník v Tabose a jej šéf, ju opísal presne. Bola to ona. Schmatla ju a chvíľu na ňu zbožne hľadela, kým ju schovala pod vestu. *Skvelé. Teraz už len vypadnúť!*

Vyšla von a s nechúťou si uvedomila, že v pracovni už toho rozoznáva oveľa viac. Slnko vychádzalo a jeho lúče osvetľovali najvyššie poschodia. Neznášala, keď musela prácu vykonávať pod podobným tlakom. Lenže strážcovia neustále pochodovali po uliciach a prestávali byť ostražití jedine pred výmenou na sklonku noci. Po špičkách prebehla k balkónovým dverám a opatrne ich otvorila. Ulica bola tichá, nikde žiadne stráže, žiaden pohyb. Náchla sa k zábradliu. Mala v pláne odkradnúť sa preč rovnakým spôsobom, akým prišla, keď zakrákala vrana. *Oh, nie!* S bijúcim srdcom sa otočila za zvukom. Signál, ktorý mali s Liou dohodnutý, upozorňoval, že sa kupec vrátil. Hlavný vchod rovno pod balkónom značil, že Inuq je v riadnej kaši. Po tele jej vyrazil studený pot a nohy sa odmietali pohnúť. V hlave sa jej ozývalo krákanie a v diaľke začínala rozoznávať obrysy prichádzajúceho koča.

To ju prebralo. Rukami nahmatala dlhé lano, ktoré so sebou nosila práve na podobné príležitosti. Odmotala ho a v dlani zovrela malý kovový hák pripevnený na jeho konci. Poťažkala ho v ruke, zaklonila sa a z celej sily ho hodila na protiľahlú stranu ulice. Sledovala, ako opísal dlhý oblúk a zaryl sa do strechy domu. Lano v jej rukách sa naplo, no hák držal. *Vďaka bohom*, vydýchla Inuq a rýchlymi pohybmi uviazala koniec lana o zábradlie. Jedným uchom načúvala, ako sa koč neustále približuje, a srdce jej bilo čoraz prudšie. Nemusela sa ani pozrieť nadol, aby vedela, že koč už je takmer pri dome. Keď preniesla váhu na lano, srdce jej na okamih prestalo biť, ale potom sa rozbehlo ešte prudšie. Nohami kmitala vo vzduchu, rukami prepletala čo najrýchlejšie a očami lietala medzi strechou a ulicou.

Koč sa približoval a hrmostal po ceste. Kočič si ju zatiaľ nevšimol, no bola to len otázka času. Napoly spal s hlavou povážlivo naklonenou dopredu. Keď zastal priamo pod ňou, prebral sa z polospánku, niečo zamrmlal a pozrel priamo na ňu. Oči sa mu rozšírili. Uvedomil si, čo vidí.

„Zlodej! Pomóc! Zlodej!“ Zobudil tým najmenej polovicu ulice. Oháňal sa bičikom, pokúšal sa ním Inuq zhodiť, no len tým splašil kone a aj kupca. Ten sa odrazu vyklonil z koča a začal na zlodejku privolať všetok hnev bohov. Jeho dve brady sa triasli pod náporom žlče, ktorú na ňu plul, a celá tvár mu očervenela.

Inuq z toho revu boleli uši, dlane ju štípali a po tvári jej stekali pramienky potu. *Už len kúsok*, opakovala si v duchu, keď spoza rohu vybehla skupina štyroch strážcov. V rukách meče odrážajúce lúče vychádzajúceho slnka, na chrbtoch kuše, smrtiace nástroje stvorené len na jedno. Na zabíjanie. Inuq sa zadrhol dych v krku a premkol ju strach. Keby ju chytili vojaci, čakali by ju nútené práce na Temných ostrovoch. Ale strážcovia sa so zlodejmi nezahrávali. Nie. Posielali ich rovno do ríše mŕtvych.

V hlave jej dunelo a srdce bilo ako splašené. Prepletala rukami a v duchu vysielala modlitby k bohom. *Praotec, ochraňuj ma. Proším, ochraňuj ma...* znelo jej v mysli dookola. Bola takmer na konci, keď okolo nej presvišťal prvý šíp. Spŕška, ktorá nasledovala, by dostala každého. Cítila, ako okolo nej lietajú, tu sa jej obtreli o stehno, tam o ruku. Musela to byť vôľa bohov, že ju nezasiahli priamo.

Vzápätí tvrdo dopadla. Z úst je vyšiel ston. Bolelo ju celé telo, ale našla v sebe silu pozviechať sa a schovať za najbližším komínom. Šípy okolo nej neprestávali lietať a s tupým buchotom dopadali na strechu domu. Strážcovia ich museli ovládať Silou. Nebolo možné predvídať, kadiaľ poletia. Len bohovia vedeli, prečo zakaždým minuli svoj cieľ.

Po čase sa zdalo, že strážcom došli šípy a dohadujú sa na ďalšom postupe. Besniaci a nadávajúci kupec im prácu neľahčoval. Rozdával rozkazy, akoby bol ich veliteľ, a domáhal sa svojej spravodlivosti.

Tupec! Inuq využila prestávku v streľbe, prešmykla sa k rímse na opačnej strane ulice a začala zliezať do záhrady za domom.

V rastúcom šere nevidela ani na krok, omietka pod prstami sa drvila a padala na zem. Dych mala ťažký a každý kúsok tela ju bolel. Vtom zastala a započúvala sa do ticha. *Niečo nie je v poriadku.* Stráže sa už nehádali. Kupec nekričal. Zdvihla hlavu a oproti ranej zore uvidela dvojicu strážcov. Kušami mierili priamo na ňu.

Kontrolu prevzalo podvedomie. Pustila sa rímsy a dopadla na tvrdú zem. Bolesť jej vystrelila do chrbta, pred očami sa zatmelo a v ústach pocítila krv. Vzduch preťal zúrivy výkrik a vzápätí sa na ňu zlietavali šípy z každej strany.

Inuq sa pozviechala na nohy. Dlane ju štípali a oči mala plné prachu. Bolesť ju zasiahla v plnej miere a pripravila o dych. *Teraz to nevzdám!* Zaťala zuby a vykročila vpred. Predierala sa hustnoucou vegetáciou, krívala a prekonávala bolesť, ktorá sa zdala byť s každým krokom väčšia. Listy a konáre ju čoskoro zatienili a spolu s nimi ustala aj strelba. Ostávala však v pozore. Uši mala nastražené a oči na stopkách. Kráčala najtichšie, ako vedela, a približovala sa k ceste, ktorou sa záhrada končila. Viedla priamo k Hlavnému chrámu a Veľkej ceste. Oddeľovala bohatú časť od strmých skál a zrázu, pod ktorým žila zberba Tabosu. Služobníctvo si ňou často skracovalo cestu, no len málokto vedel, že pokračuje aj ďalej. Za veľkým balvanom, ktorým sa údajne končila, viedol neudržiavaný chodník. Stačilo len zísť o piad' nižšie. Vinul sa ponad chudobné domy a končil uprostred ich štvrte.

Inuq dokrивkala na koniec záhrady a s úľavou zistila, že bolesť pomaly ustupuje. Obzrela sa za seba. Žmúrila do šera, no nikde sa nepohol ani lístok. *Utiékla som im!* Telo jej zaplavila úľava. S novým elánom vykročila na cestu a po chvíli narazila na balvan. Občas sa jej zazdalo, že ju niekto sleduje, no bol to len jej strach, ktorý ju ešte neopustil. Utiékla. Vyhrala. Plnými dúškami vdychovala opojnú vôňu slobody. Mesto pod ňou sa práve prebúdžalo a bzučalo činnosťou. S úsmevom pobúchala po ukrytej nádobe a napadlo jej, že sama dnes vykonala kopec dobrej robo-

ty. Myslel jej však čoskoro zaplavili neodbytné myšlienky. *Prečo sa kupec vrátil tak skoro? Po celý čas, čo som ho sledovala, sa jeho dennodenná rutina nezmenila. Prečo práve dnes?*

Núkalo sa jednoduché, ale o to horšie vysvetlenie. Kallis. Jej šéf bol najväčší zloduch široko-ďaleko. Sám ovládal celé podsvetie. Ovládal sudcov. Ovládal každého, kto vkročil na breh Tabosu. A jeho moc rástla. Ak sa rozhodol zbaviť sa jej, nemohol by si nájsť lepší spôsob. A starosti jej robila aj Lia. Skrytá na opačnom konci ulice mala dokonalý výhľad na jej prenasledovateľov. Mohla sa rozhodnúť jej pomôcť a urobiť nejakú hlúposť. Ako napríklad pokúsiť sa ju zachrániť. Inuq mohla len dúfať, že to neurobila a je ukrytá v bezpečí.

Keď sa dostala na úroveň prvých domov, sňala si z hlavy masku a odhalila svoje žiarivé blondavé vlasy. Kus látky ukryla pod vestu a zoskočila z cestičky. Vydala sa pomedzi nízke chatrče a polorozpadnuté domy. Nikto si ju nevšímal. Vedela, že v tejto časti ju strážcovia nenájdu a miestnym bola ukradnutá. Bola len ďalšie dievča, čo sa ponáhľa z práce alebo do práce. V celom meste boli takých ako ona stovky.

Predierala sa pomedzi ľudí a uhýbala výkalom plávajúcim po chodníku. Rukou si sem-tam zakryla nos pred všadeprítomným smradom, ktorým bolo toto miesto povestné. Kanálové tunely tiahnuce sa popod celé mesto poskytovali obyvateľom jednoduchý spôsob, ako sa zbaviť odpadu. Diery rozmiestnené po hlavných uliciach odplavovali všetko – výkaly, zvyšky jedla aj rozbité nádoby.

V tejto časti však diery neboli. Sudcom na tom nezáležalo a miestni si po čase zvykli. Vyhadzovali odpad priamo na ulicu a dúfali, že časom naprší dosť na to, aby sa ich ulice vyčistili samy.